

TEAM MORTIS

BLOEDLIJST

BJORN VAN DEN EYNDE

Voor Dione en Marie Anna.

© 2016 – Baeckens Books NV, Mechelen
Uitgegeven in 2016 door Bakermat.

Eerste druk: september 2016

Tekst: Bjorn Van den Eynde
Redactie NL: Emile Salomons
Algemene redactie: Catalina Steenkoop
Omslagillustratie: Dries Bastiaensen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 5924 262 3
NUR 284
D/2016/6186/90

www.bakermat.com

'Alles komt goed. Want ik ben bij jou.'

Erika Storm

PROLOOG

WAK IJS

Ze opende haar ogen en het eerste wat ze voelde was de kou, die bezit van haar lichaam had genomen. Verward wreef ze langs haar voorhoofd. Iemand had haar neergeslagen met een stomp voorwerp.

Het was allemaal gebeurd achter de oude zaal 'Svetki' in het centrum van Lentvaris, een verpauperde stad op slechts vijf kilometer van de Litouwse hoofdstad Vilnius.

Uitgaan was alles wat Anete Helmanis nog had: plezier maken met haar vriendinnen en haar vriend Raivo Sirmais. Verder had de zeventienjarige alleen nog haar uitzichtloze bestaan, in een land dat ze al lang niet meer liefhad. Sinds ze een half jaar op uitwisseling was geweest en in Barcelona, Spanje had mogen studeren, haatte ze de vrieskoude winters van haar thuisland meer dan ooit.

Anete besepte dat ze geluk had gehad, dat zij die beurs om een tijdje in het buitenland te mogen studeren had gekregen. Bij de eindbeoordeling van haar vorige studiejaar was ze slechts een fractie beter geweest dan haar vriendinnen, waardoor zij en niet haar medestudenten het vliegtuig naar Spanje had mogen nemen.

Maar het warme zuiden was nu duizenden kilometers weg. Ook de drukte in feestzaal 'Svetki' en de luide muziek waren niet meer dan een vage herinnering.

De blokhut met de bevroren ramen stond midden in het uitgestrekte en verlaten park Traku Istorinus en om haar heen was niets dan stilte en leegte.

Anete kwam moeizaam wat overeind en trok haar jurk over haar

benen. De man of vrouw die haar naar deze plek had gebracht, was natuurlijk niet zo attent geweest om haar dikke winterjas uit de vestiaire van de zaal mee te nemen. De met pels beklede kraag van de jas zou nu hemels aanvoelen.

Anete voelde om zich heen, alsof haar ontvoerder zo dom zou zijn om haar telefoon hier ergens achter te laten. Haar hoop dat ze haar vriend Raivo zou kunnen bellen om hulp, en dat hij de politie zou informeren over de nachtmerrie die ze moest doormaken, was natuurlijk ijdel.

Angst overmande haar. Wat als haar vriend en haar vriendinnen niet eens in de gaten hadden dat ze verdwenen was? Het feest was waarschijnlijk nog volop aan de gang en door de combinatie van sterke drank en luide muziek zouden Anetes tienervrienden al veel te ver heen zijn om ook maar iets te merken. Waarom was ze ook zo stom geweest om in haar eentje de feestzaal te verlaten? Waarom was ze in haar eentje naar de achterkant van het gebouw gelopen, alleen maar om stiekem een sigaret te roken?

Niemand had gezien dat ze ontvoerd was. Niemand wist welk lot haar te wachten stond.

Anete beseftte dat ze niet zomaar was opgesloten in een verlaten blokhut. Waarschijnlijk was haar onbekende belager van plan haar te verkrachten, te folteren of in het slechtste geval koelbloedig af te maken.

Ze trok uit alle macht aan de deur van de blokhut en was er zo van overtuigd dat de deur op slot zou zitten, dat ze met de opvallende deur hard achterover smakte. De kille wind stoof naar binnen en nam haastig dansende sneeuwvlokken met zich mee. Anete haalde diep adem. Ze zou het nog geen half uur overleven in de bijtende vrieskou en met haar hakken zou ze onmogelijk door de twintig centimeter dikke sneeuw kunnen geraken. Op blote voeten vluchten was al helemaal geen optie.

Ze stond op en duwde met haar lichaam tegen de deur, die ze door de straffe wind echter nauwelijks weer dicht kreeg. Had ze meer kans op overleven als ze binnen bleef? Of had haar ontvoerder haar met opzet hierheen gebracht om van de vrieskou te sterven?

Ze schrok. Hoorde ze iets buiten of was het niet meer dan de

spookachtig huilende wind? Ze probeerde zich te concentreren.

Nee, ze had het zich niet ingebeeld. Iemand riep om hulp.

Anete deed de deur weer open. Windvlagen geselden haar gezicht. Ergens ver weg, vanuit de donkere bossen en tussen de gitzwarte stammen door hoorde ze iemand roepen.

‘Help. Help. Alsjeblief. Help me.’

Anete deed haar ogen dicht, probeerde ondanks de sneeuwvlokken die langs haar raasden helder na te denken en trok de deur van de blokhut achter zich dicht.

Haar naaldhak zakte diep weg in de sneeuw. Dapper zette ze een nieuwe pas, terwijl ze met haar handen over haar armen wreef. Ze hoopte dat de sneeuw en wind minder vat op haar zouden hebben als ze de bosrand zou bereiken en dat ze daar enige beschutting kon vinden tegen deze helse nacht.

Precies in het midden van een dichtgevroren meer lag een jongen te spartelen op een aanlegsteiger van wat ‘het eilandje’ werd genoemd. In de zomer was het houten bouwwerk de geliefkoosde plek voor tieners om te zonnebaden, omdat je er alleen zwemmend of met een boot kon komen. Het eilandje was een oase van rust en intimiteit in het toch al niet zo druk bezochte park.

Nu, tijdens de koudste dagen van het jaar, kon je er soms ook heen lopen, mits het ijs dik genoeg was. Maar erheen lopen was een risico. Onder de harde laag ijs loerde het gevaar van duizenden liters ijskoud en gitzwart water.

De polsen en enkels van de jongen, die op de aanlegsteiger lag, waren vastgebonden met plastic kabelbinders. Hij gilte de longen uit zijn lijf en rukte tevergeefs met zijn armen om los te komen. Hij draaide zich om op de houten steiger en keek toevallig Anetes kant op.

Het Litouwse meisje kon een kreet van afgrijzen niet onderdrukken. Midden op het dichtgevroren meer lag haar vriend, Raivo Sirmais. Zijn huid zag blauw van de kou en zijn normaal bruine haren waren wit van de sneeuw en bevroren vocht. Ze had geen idee wanneer hij van het feestje was ontvoerd en naar het uitgestorven park was gebracht.

Anete kon hem daar niet laten doodvriezen. Raivo was een stoere

kerel, een basketballer die van ruige muziek hield en zich zo ook kleepte. Hij zou het langer volhouden dan een andere sterveling, maar ook voor hem tikten de minuten weg. Anete moest hem bevrijden.

Ze zette voorzichtig de punt van haar schoen op de rand van het meer. Het ijs was er hard en betrouwbaar, maar het was nog een heel eind naar de steiger. Was het beter om haar schoenen uit te doen? Ze aarzelde en besloot haar naaldhakken aan te houden. Op blote voeten zou ze het nooit lang uithouden.

Voorzichtig zette ze een volgende stap, op een plek waar het ijs wit beslagen was door de waterkristallen eronder. Ze probeerde zich te concentreren. Haar grootvader had haar ooit verteld over de gevaren van bevroren waterplassen. Maar hoe zat het ook weer precies in elkaar? Was het gevaarlijker, daar waar het ijs wit was? Of moest je juist oppassen voor de plekken waar het ijs helder was en donker van kleur, omdat je het water eronder kon zien?

Ze schuifde een stukje verder. Raivo richtte zijn hoofd op, omdat hij nu pas zag dat het zijn vriendin was die hem over het meer tegemoet strompelde met nauwelijks kleren om haar lijf.

‘Nee, ga terug!’ riep hij.

‘Wat?’

‘Ga terug! Nu!’

‘Ja maar ... en jij dan?’

‘Ik red me wel.’ Het beeld van zijn vriendin die voor zijn ogen door het ijs zou zakken, benam hem de adem. ‘Ga terug! Het is te gevaarlijk. Het ijs is nog veel te dun.’

‘Maar ... ik zie je graag.’

‘Ik jou ook. Daar gaat het nu niet om!’ Als een waanzinnige trok hij aan zijn boeien, terwijl Anete een nieuwe stap zette. Het ijs kraakte en er verscheen een grote barst onder haar voet die pas een meter verder ophield. Ze verstijfde.

‘Je bent gek’, riep hij. ‘Ga naar het dorp. Ga naar Lentvaris en zoek hulp. Doe dit niet alleen!’

‘Als ik hulp ga zoeken, dan ben jij al lang doodgevroren’, zei ze. ‘Als ik het al haal ... Samen staan we sterk, toch? Dat zeg jij altijd.’

Ze deed weer een stap voorwaarts, zo ver weg van de barst als

mogelijk was, maar opnieuw begon het ijs onheilspellend te kraken. Het geluid ging haar door merg en been.

‘Ik wil niet dat je sterft’, zei Raivo.

‘Samen sterk. Toen ik een half jaar naar Barcelona ging en je moest missen’, snikte ze. ‘Samen sterk. Toen ik ruzie had met Mirdza en iedereen ons in de steek liet. Samen sterk. Toen papa stierf.’

Hij was er altijd voor haar geweest. Ze zou hem nooit in de steek laten.

Ze veranderde van tactiek, gooide haar naaldhakken aan de kant en gleed met haar blote voeten over het ijs. Ze verlegde haar gewicht voorzichtig van haar linker- naar haar rechterbeen en probeerde zo al schaatsend te ontdekken waar het ijs haar dragen kon. Sneeuw hoopte zich op tussen haar tenen, die volledig gevoelloos waren. Haar voeten voelden aan als loodzware blokken hout, maar het was de enige manier om veilig bij de steiger te geraken.

Ze liet zich opgelucht op het hout vallen, legde haar handen op de wangen van Raivo en gaf hem klappertandend een zoen op zijn lippen.

‘Jij moet ook altijd je zin doen, hè!’ zei hij kwaad.

‘Dat je dat maar weet.’ Ze trok uit alle macht aan de plastic binders rond zijn polsen.

‘Wie haalt er nu zo’n zieke grap uit?’ vroeg Raivo.

‘Een grap? Dit is geen grap’, zei ze. ‘Ik ben neergeslagen, achter de ‘Svetki’.’

‘Door wie?’

‘Weet ik niet.’

‘Ik weet ook niets meer.’ Raivo sloot zijn ogen. ‘Ik was helemaal van de wereld. Misschien had ik wat te veel op.’

‘Je bent nu vast wel wakker ... en nuchter.’

‘Ik heb geen idee hoe ik hier gekomen ben.’

Anete bundelde al haar krachten. Haar vingers waren zo verstijfd dat ze geen grip op de binders kon krijgen.

‘Dit heeft geen zin’, zei ze. ‘Die krijg ik in geen jaren los.’

Ze probeerde Raivo overeind te helpen, maar door de binders om zijn enkels kon hij nauwelijks zijn evenwicht houden.

‘Blijf op je achterwerk zitten.’ Anete pakte hem onder zijn armen

beet. 'We schuiven over het ijs, dat is veiliger. En tussen de bomen is er beschutting. Daar is het warmer.'

'Warmer? Yeah right.'

'Minder koud, oké?' zei ze bits. 'Misschien dat ik dat plastic los kan krijgen met een scherpe steen of ... ja ... weet ik veel.'

Ze schoof met haar blote voeten het ijs op en verbeet de pijn. De kou drong onmiddellijk door in haar benen. Ze moest volhouden. Haar vriend rekende op haar. Uit alle macht trok ze aan zijn armen. Het ijs kraakte.

'Niet te veel kracht zetten', zei Raivo angstig. 'Ik zal meeduwen. Voorzichtig. Niet te snel!'

Anete knikte. Samen zouden ze de overkant bereiken. Ze hadden ervaring met strenge winters in Litouwen, met ijs en met schaatsen. Samen konden ze de wereld aan. Raivo kronkelde met zijn lichaam, terwijl Anete hem voorzichtig met zich meetrok. Veel sneller dan verwacht waren ze midden op het meer gekomen, waar het ijs het meest breekbaar was.

'Niets forceren', zei Raivo. 'Het gaat ons lukken, je had gelijk.'

Anete glimlachte. Heel even vergat ze de pijn in haar lichaam, de snijdende wind die haar armen en benen teisterde, de sneeuw die aan haar wimpers kleefde. Ze hield zielsveel van Raivo en daar putte ze meer kracht uit dan ze ooit had durven hopen.

Met een luide knal landde een grote steen op het ijs, slechts een meter bij hen vandaan. Hij veroorzaakte een grote ster, omdat hij het ijs tot diep in de kern beschadigde.

Anete schrok en draaide zich zo snel om dat ze uitgleed en met een klap op de harde ondergrond smakte.

Aan de oever van het meer stond een onherkenbare man. Hij had een normale lichaamsbouw, had jeans aan met een donkere winterjas erover en de kap bedekte zijn hoofd.

Hij had een camera bij zich en richtte de lens op het tweetal op het ijs. Hij had er duidelijk niet op gerekend dat ze zover zouden komen.

Anete krabbelde overeind en probeerde haar evenwicht te bewaren.

'Hé!? Wat doe je?' gilte ze. 'Help ons!'

De man in de winterjas pakte een tweede, zware steen die voor zijn voeten lag en slingerde hem uit alle macht naar hen toe. De steen landde vlak voor Anetes voeten en liet een brede barst in het ijs achter.

‘Ben je gek geworden!?’ riep Raivo. ‘Wacht maar tot ik daar ben. Dan zal je niet meer lachen!’

De man in de winterjas zoomde met zijn camera in op Anete en Raivo, die hulpeloos in het midden van het meer op het wakke ijs stonden. Hij liet de woorden tot zich doordringen.

Hoe kon Raivo denken dat hij hierom moest lachen? Hij vond dit helemaal niet leuk. Dat was ook de reden waarom hij zichzelf ‘de Beul’ noemde. Hij had een taak uit te voeren. Niet meer, niet minder. Hij mocht zich niet afvragen wat hij aan het doen was, want als hij daarover ging nadenken, dan werd hij helemaal gek.

Hij tilde nog een steen van de grond op en slingerde hem in de richting van het tweetal. De steen sloeg een gat in het ijs en het water eronder spatte op. Anete gilte en kroop achteruit naar haar vriend. Ze besepte nu pas hoeveel geluk ze hadden gehad bij het oversteken van het meer en het op sommige plaatsen moordend dunne ijs.

‘Stop daarmee!’ riep Raivo. ‘We hebben je niks misdaan! Waarom doe je dit dan?’

De Beul zette de camera neer op een rots, maar hield Anete en Raivo in beeld. Hij pakte de grootste steen die hij kon vinden en hief hem met veel moeite boven zijn hoofd. Hij wankelde een halve meter het ijs op, tot het vervaarlijk begon te kraken. Met alle kracht die hij in zich had, gooide hij het gevaarte naar het tweetal toe. Bij de eerste inslag kraakte het ijs nog, maar de zware steen stuiterde verder, dichter naar het midden van het meer, en zakte door het dunne ijs heen. Naar alle kanten sprongen er barsten in het ijs, tot aan de voeten van Anete. Het meisje deed een pas achteruit en trok Raivo met zich mee. Ook achter hen klonk nu overal gekraak.

Het meisje raakte in paniek, en dat was precies wat de Beul voor ogen had. Ze trok Raivo haastig met zich mee, drukte met al haar gewicht op een van de barsten en voelde de ondergrond wegzakken. Raivo riep enkele onverstaanbare woorden en rukte aan zijn boeien,

voor hij kopje onder ging.

Het ijskoude water zoog Anete omlaag en ze kon zich nog maar net vastklampen aan het vaste ijs. Ze hield haar hoofd en schouders boven water en kraste hysterisch met haar nagels in de sneeuw. Het water van het meer was zo koud dat haar hele lichaam verstijfde en alle kracht uit haar verdween. Het was alsof honderden messen en naalden in haar werden gestoken. Ze gilte het uit, maar ze werd steeds dieper het water in getrokken.

Anete keek naar de man die op de oever stond. Hij had de camera weer in zijn hand en verroerde geen vin.

‘Help!’ schreeuwde Anete. ‘Help, alsjeblieft!’

Maar de man deed niets. Hij filmde alleen.

Anete kraste met haar bloedende nagels in het ijs en zakte steeds dieper weg, tot ze haar greep moest lossen en in het donkere water verdween. Het duurde slechts een paar seconden voor ze het bewustzijn verloor en haar keel en longen zich met het ijskoude water vulden.

De Beul liet de camera zakken en staarde naar het grote, gapende gat in het midden van het ijs. Het water golfde zachtjes na, daar waar Anete en Raivo voor hun leven vochten en in het water waren verdwenen.

De Beul bracht zijn hand naar zijn gezicht en veegde een traan weg. Die laatste blik in de ogen van Anete had indruk op hem gemaakt en de doodse stilte in het park en rond het meer was bedrukkend. Hij had geen spijt van zijn daden, dat had hij zichzelf beloofd. Hij zou zich geen seconde slecht voelen, omdat hij had gedaan wat er van hem verwacht werd. Maar ergens, diep in zijn zwarte, verwrongen ziel deed het pijn en voelde hij verdriet knagen. Verdriet om de jongen die door het ijs was gezakt en nooit de kans had gekregen te overleven. Verdriet om het meisje dat de Beul nog even had aangekeken voor ze in de duisternis was verdwenen. Die laatste blik in haar mooie ogen zou hij beslist nooit meer vergeten.

Anete en Raivo waren dood.

HOOFDSTUK 1

SEXY ALS IK DANS

De bassen bonkten zo luid, dat ze elke vezel in haar lichaam voelde meetrillen. Ze gooide haar hoofd achterover op de maat van de muziek. Haar roodbruine haren vlogen als een waaier open en kliefden door de lucht, alsof het allemaal in slow motion gebeurde. Zweet liep in dikke druppels langs haar hals en tussen haar borsten tot in haar metalshirt, waarop een wit pentagram was afgebeeld en dat aan de onderkant gerafeld was, zodat haar navel af en toe tevoorschijn kwam. Ze legde haar hand op haar zwarte short en danste wild in het rond. De wereld rondom haar leek nog feller te draaien dan voorheen.

Ze had zich nooit eerder de vraag gesteld of ze van metalmuziek hield, maar liet zich door de roes van dansende en zwetende jongeren meevoeren, de duisternis in.

Dit was niet wie ze normaal was. Dit was niet wie ze echt was. Normaal droeg ze geen zwarte nagellak en zwarte lippenstift. Normaal trok ze geen donkere lijn om haar helblauwe ogen, zodat het leek alsof ze je met dode ogen aankeek. Haar naam was niet echt 'Erika Dahl', zoals de gitarist van Eagle Death en een aantal andere Deense jongeren sinds enkele dagen dachten.

Niemand mocht weten dat haar echte naam Erika Storm was. Niemand mocht weten dat ze eigenlijk maar een simpel tienermeisje was uit Limburg, België en dat ze als spionne gerekruteerd was.

Haar zwarte kledij en lippenstift hoorden bij haar cover, haar nieuwe identiteit die ze met volle overgave moest beschermen. Onopvallend en onzichtbaar te werk gaan, dat was regel één bij het

team. Haar veiligheid en leven hingen ervan af.

Erika wreef langs haar bezwete voorhoofd en voelde aan haar natte metalshirt. Haar vorige alter ego was slechts enkele dagen geleden gestorven. Erika Perko, een Kroatisch meisje dat samen met een kristalkind op zoek ging naar bloedverwanten van haar target.

Vandaag was Erika iemand anders. Vandaag was ze een groupie, een metalziek meisje dat in de schaduw van het grote Aalborg Metal Festival de aandacht probeerde te trekken van een opkomend talent: Carsten Akselsen, de gitarist van de nu nog vrij onbekende Deense metalband 'Eagle Death'. Hun optreden van vanavond stelde niet zoveel voor in vergelijking met de grote podia in en rond de stad, maar omdat het feest plaatsvond in de schaduw van de abdij van Aalborg, maakten de setting en de sfeer toch een grote indruk op het meisje van Team Mortis.

De muziek klonk nog luider. Erika keek naar Carsten, haar target, die verdacht werd van 'drugshandel en het toebrengen van ernstig lichamelijk letsel'. De opdracht leek eenvoudig: informatie verzamelen over zijn whereabouts, zijn telefoon, laptop en eventueel andere toestellen uitlezen en DNA materiaal verzamelen.

Haar, bloed of zweet. Dat was alles wat ze nodig hadden.

Erika had geen idee waarom het team per se zijn DNA wilde hebben, als ze hem in de gaten hielden voor drugshandel, maar ze was erin getraind niet te veel vragen te stellen.

Carsten was een agressief mannetje, dat nu al de grip op de realiteit kwijt was. Het zeer prille succes van Eagle Death, en dan alleen nog maar op lokaal niveau, deed hem dromen van een internationale carrière, spelen op de grootste festivals en vooral ... op het hoofdpodium van het Aalborg Metal Festival.

Hij deed een pas naar voren, liet de gitaar bijna tot op de grond zakken en speelde een indrukwekkende solo. Erika glimlachte naar hem en danste op de muziek.

Twee jongeren duwden Erika in hun dronken enthousiasme opzij en kusten elkaar net iets te enthousiast op de mond. Erika was verbaasd dat ze het spel van hun tongen zo openlijk kon volgen, maar betrapte zich erop dat ze toch bleef kijken, ook toen de twee elkaar loslieten en als slangen kronkelend om elkaar heen dansten

en elkaars lichaam betastten.

Het was alsof het licht in de rest van de zaal even doofde en Erika alleen de twee dansende Deense jongeren zag. Erika sloot haar ogen en zag Andreas voor zich. Ze zag het ontblote bovenlijf van haar ex-vriend, met alle mogelijke details. De spieren in zijn hals, zijn brede schouders, de littekens op zijn buik. Ze zag hoe Nelle haar handen op Andreas' borst legde en hem teder in de hals zoende. Ze kon het zich zo voorstellen, hoe die twee steeds dichterbij elkaar kwamen, hun lichamen verstrengeld en hun lippen die elkaar vonden.

Ze kon het zich zo voorstellen, hoe Andreas en Nelle met elkaar naar bed gingen. Vonken en vuur, wanneer twee beeldschone tieners elkaar niet langer konden weerstaan.

Erika was nog nooit met iemand naar bed geweest, ook niet met Andreas toen zij nog een koppeltje waren, omdat ze er niet klaar voor was. Heeft hij het haar kwalijk genomen? Heeft hij haar daarom bedrogen, omdat hij niet wilde wachten?

Erika was er niet bij, toen Andreas haar met Nelle bedroog. En toch schoten de beelden van die twee haar steeds weer door haar hoofd, als een gruwelijke nachtmerrie die ze maar niet van zich af kon schudden. Ze voelde de passie, ze hoorde elk kreuntje en geluidje, ze rook hun zweet. Het idee alleen deed haar kokhalzen. De jongen waar ze zo verliefd op was geweest, had haar gekwetst tot in het diepste van haar ziel.

Een onbekende Deense jongen met lang haar danste om Erika heen en haalde haar uit haar roes. Hij liet zonder blikken of blozen zijn hand over haar achterwerk gaan. Erika danste mee, glimlachte verleidelijk en liet de jongen met zijn mond tot vlak bij haar lippen komen. Hij kronkelde om haar heen en liet geen kans onbenut om met zijn borst en benen tegen haar aan te wrijven. Ze kon aan zijn adem ruiken dat de jongen gedronken had en dat hij geen remmen meer had. Hij liet zich door zijn knieën zakken, streelde met zijn handen langs de gespen van Erika's kniehoge laarzen en vervolgens langs haar nylon kousen tot bij haar short. Dan dook hij weer vlak voor haar op en bracht zijn lippen naar haar lippen. Net op het moment van de waarheid wendde ze haar hoofd af. Ze glimlachte kort.

‘Jij bent een plaaggeest’, gniffelde de jongen. ‘Maar ook een lekker ding. Weet je dat?’

Erika knipoogde, draaide zich om en danste de andere kant op, in de richting van het podium.

Het was de vierde keer die avond dat een jongen achter haar aanzat en een poging waagde haar te versieren. Haar outfit viel op en blijkbaar ging ze erg goed op in haar rol. Ze was blij dat ze zichzelf niet meer hoefde te zijn, dat ze op missie was en dat ze een rolletje kon spelen. Erika Dahl, niet Erika Storm, in ieder geval voor een paar dagen. Zo kon ze even vluchten voor zichzelf.

Dat Erika zo op de versiertoe ging, zouden haar ouders waarschijnlijk niet leuk hebben gevonden ... mochten ze nog leven. De dochter van Simon Storm en Femke Leroy had zich nooit eerder zo uitdagend gedragen, maar al die aandacht deed haar goed en gaf haar een kick. Ze kon haar ellende voor eventjes vergeten.

Ze pakte haar glas van de bar en goot de halve pint bier in een keer naar binnen. Ze voelde haar hoofd draaien, keek naar de bodem van het glas en wilde ook de laatste druppels naar binnen kieperen, toen een jongen met sluik zwart haar haar pols vastpakte en haar zo fel backstage trok, dat het glas uit haar handen glipte en op de grond kapot viel. Ze zette grote ogen op, toen ze zag dat het haar neef Nielsen was.

‘Wat doe jij hier!?’ riep ze. ‘Ben je gek geworden!?’

‘Het hoeveelste glas was dat?’ vroeg hij kwaad.

‘Felix en jij zijn alleen in Denemarken ter ondersteuning. Als back-up!’ Erika rukte zich los uit zijn greep. ‘Je brengt mijn cover in gevaar.’

‘En dat doe jij niet?’ vroeg Nielsen. ‘Ik heb meegeteld. Zit je al aan je zesde of zevende glas?’

Erika wist niet wat ze moest zeggen. Ze probeerde zich groot te houden.

‘Dat hoort nu eenmaal bij mijn rol’, zei ze.

‘En die outfit?’ Nielsen bekeek haar van kop tot teen. Zelfs hij kon niet om haar diep uitgesneden T-shirt heen. ‘Je loopt erbij als een ...’

Hij slikte zijn woorden in. Erika was minder op haar mondje gevallen.

'... een hoer?' vroeg ze.

'Nee.'

'Wat dan wel? Dat is toch wat je wilde zeggen, hè? Dat ik erbij loop als een hoer!?'

'Erika, hou op.'

'Nee, hou zelf op!' Ze gaf Nielsen een duw. 'Lekker makkelijk om te zeggen, hoor. Jij hoeft hier niet het veld in om het vertrouwen van die kerel met zijn gitaar te winnen. Of dacht je dat hij me wel zou opmerken als ik de seut uithing? Het boerenmeisje? Dat met een slobbertrui en slobberbroek voor zijn neus ging staan? Ja, daar vallen die metalkerels op. Tuurlijk wel!'

'Je hoeft toch niet met je hele winkel te koop te lopen!' Hij trok haar T-shirt omhoog. Erika sloeg zijn hand weg.

'Laat al maar', zei Nielsen. 'Als je wilt dat dit fout loopt, dan ga je gang maar.'

'Was dat alles?'

Erika draaide haar hoofd om en liep de zaal in. Nielsen hield haar tegen.

'Heb je al iets te pakken?'

'Nee.'

'Niks? Geen telefoon. Geen DNA ...'

'Dat zeg ik toch!?'

'Je bent hier al twee dagen.'

'Ik ben hier *nog maar* twee dagen.'

'Zo moeilijk kan dat toch niet zijn?'

'Wat weet jij daar nu van?' vroeg Erika. 'Kan jij dat zien vanachter je computer? Of vanuit het schuilhuis waar je wacht tot ik verslag uitbreng?'

'Telefoon. DNA. That's all!'

'Die gasten zijn geen watjes.' Erika wees achter zich. 'Heb je zo'n metalman al eens beter bekeken? Daar pas ik twee keer in! En daarbij ... Die Carsten doet superbeschermend over alles.'

'Hoe bedoel je?'

'Ik weet het niet ...' Erika wreef onwennig langs haar schouders. 'Ik raak wel bij hem in de buurt, maar ... tot op een bepaalde afstand. Verder kom ik niet.'

‘Ja duh, hij verkoopt waarschijnlijk drugs. Misschien is hij een vette vis. Logisch toch?’

‘Leuk dat je dat zegt.’ Ze zuchtte. ‘Kan je me dan - alsjeblieft - ook iets meer tijd geven dan twee dagen? Ik doe echt mijn best.’

Erika keek hem onzeker aan. Nielsen knikte. Even was het niet meer het losgeslagen feestbeest dat voor hem stond, maar zijn kwetsbare nichtje.

‘Ik maak me gewoon zorgen’, zei Nielsen.

‘Waarom?’

‘Ik weet het niet ...’ Nielsen dacht aan Andreas en Nelle, maar hij durfde het thema niet aan te snijden.

‘Je weet het niet?’ Erika sloeg haar armen over elkaar. ‘Dat zou ook de eerste keer zijn. Zeg het nu maar gewoon.’

‘Ik ... Weet je ... Drink gewoon wat minder, ja? En als er iets is ...’

‘Wat zou er zijn?’

Nielsen wist niet meer wat hij moest zeggen. Erika pakte hem bij zijn handen.

‘Dit is een routineklus en ik heb echt wel moeilijkere situaties meegemaakt. Het komt in orde, maar geef me de tijd. Oké?’

Gejuich klonk in de zaal. De bandleden van Eagle Death liepen naar de rand van het podium en namen afscheid van hun publiek. De zanger sprong in de menigte en zweefde over vele handen naar de overkant van de zaal. Carsten gooide zijn gitaar naar zijn fans en keek over zijn schouder naar de zijkant van het podium. Erika kon nog net op tijd Nielsens handen loslaten en knipoogde naar Carsten, die van pure euforie zijn tong uitstak.

‘Maak dat je weg komt’, fluisterde Erika tegen Nielsen. ‘Voor hij wat in de gaten krijgt.’

‘Telefoon. DNA. En we zijn weg. Begrepen?’

Erika knikte en gebaarde met haar handen. Ga nu!

Nielsen aarzelde nog even. Hij had er geen goed gevoel bij, maar kon niet veel meer zeggen of doen. Hij liep de zaal weer in en verdween.

Erika sloot haar ogen en zuchtte. Misschien had haar neef gelijk en liet ze zich teveel meeslepen door haar opdracht. Ze had ook teveel drank op en haar hoofd tolde, gelukkig niet te veel om nog

helder na te denken. Ze moest het slim spelen. Dan kon ze naar huis en de rust nemen die ze nodig had, even weg van alles.

Carsten liep naar haar toe en leidde haar langs de security naar de verder verlaten artiestenvertrekken. De andere bandleden openden lachend enkele biertjes, smeten een paar flesjes naar elkaar die uit elkaar spatten op de vloer, en verdwenen in de richting van de zaal. Erika keek met afgrijzen naar al dat glas en die rotzooi op de grond en probeerde niets te laten merken. Wat een stelletje zwijnen!

Carsten haalde een fles sterke drank tevoorschijn en duwde Erika een glas in haar hand.

‘Laat die snotneuzen maar bier drinken. Ik heb iets veel beters. Wat een optreden, hè!? Niet normaal!’

Hij lachte en vulde haar glas. Erika zag zijn smartphone in zijn broekzak zitten. Ze had niet in de gaten dat hij haar glas flink had vol geschonken.

‘Oh, niet zo veel. Sorry. Voor mij niet.’

Carsten keek haar streng aan. Zijn koele ogen sneden dwars door haar heen.

‘Je gaat mijn feestje toch niet verknallen, hè?’ Hij klonk agressief. Het was misschien de adrenaline in zijn bloed, de drank of een of andere drug, maar Erika merkte dat Carsten anders was dan de vorige dagen. Ze probeerde van hem af te komen.

‘Ik heb gewoon al te veel gedronken en ...’

‘... wie was trouwens die kerel met wie je backstage stond te smoezen?’

Erika wist niet wat ze moest zeggen. Ze pakte snel het glas en dronk het in één teug leeg.

‘Gewoon, één of andere kerel?’ vroeg Carsten. Hij dronk zijn glas leeg en vulde beide glazen opnieuw. Erika voelde haar hoofd tollen, maar kon niet anders dan ook het tweede glas leeg drinken.

‘Ja ... nee ...’ Ze klonk ongeloofwaardig. ‘Het was iemand die ik niet kende. En hij euh...’

‘... probeerde je te versieren?’

‘Zoiets. Denk ik. Hij stond me al de hele avond aan te gapen. Een foute kerel.’

‘Natuurlijk willen ze jou versieren. Jij bent dan ook mijn meisje.’

Carsten pakte Erika bij haar middel en tilde haar op een flightcase. Erika trappelde wat onhandig met haar voeten in de lucht. Dat ze geen controle meer had over de situatie vond ze hoogst onaangenaam, maar ze kon geen kant uit. Ook de drank eiste zijn tol, de wereld om haar heen draaide en tolde.

‘Rustig aan’, zei ze. ‘Ik heb wat te veel op.’

‘Perfect. Ik ook.’ Carsten duwde haar benen uit elkaar, zodat hij tegen de flightcase kon staan. Erika slikte. Hij was opeens wel erg dichtbij.

‘Zullen we naar de zaal gaan?’ vroeg ze. ‘Naar je vrienden?’

Carsten bracht zijn hoofd vlak bij haar lippen.

‘Nee. Laat die geile sukkels maar staren naar jou. En dromen van jou ... en je lekkere lijf.’ Hij bekeek haar van top tot teen. ‘Jij bent van mij, Erika. En van niemand anders.’

Hij kuste haar op de lippen. Erika liet hem even begaan, maar trok toen haar hoofd ietsjes terug. Carsten legde zijn hand in haar nek en hield haar tegen, zodat hij met zijn tong stevig haar tong kon vinden. Erika hapte naar adem. Wat moest ze doen? Er was helemaal niemand in de buurt en in de verte klonk knalharde muziek.

Carsten gleed met zijn hand onder haar T-shirt en klikte haar BH los. Voor Erika goed en wel besepte wat hij deed, gleden zijn handen naar voren en betastte hij haar borsten. Hij wreef zo ruw en ongecontroleerd dat hij haar pijn deed. Erika duwde hem van zich af.

‘Hè! Poten thuis.’

Haar hoofd tolde. Die laatste glazen sterke drank eisten hun tol.

‘Ik kan amper ademhalen.’

‘Ademhalen?’ Carsten grijnsde. ‘Als ik met je klaar ben, dan zal je pas buiten adem zijn ...’

Hij maakte de knoop van haar short los en trok de rits naar beneden. Erika legde haar handen op de stof.

‘Kom, ophouden.’

‘Waarom?’

‘Omdat ik het zeg.’

‘Nee, nee. Niet zagen. Dit is mijn feestje.’

Hij perste zijn lippen op haar lippen, wrong zijn hand in haar

short en wreef over haar slip, in een poging die opzij te schuiven.

‘Nee! Ophouden!’ Erika duwde Carsten hard achteruit en gaf hem een klap in zijn gezicht. Slechts heel even was het stil. Carsten keek haar verbaasd aan. Dit had hij niet verwacht.

Er was voor Erika te weinig tijd om weg te glippen. Met een snelle beweging trok hij haar benen naar zich toe, zodat Erika met haar hoofd hard op de flightcase bonkte en plat op haar rug kwam te liggen. Ze gilte, maar niemand kon haar horen. Carsten trok hard aan haar short, die inmiddels al tot op haar knieën hing. Hij stak zijn hand opnieuw onder haar T-shirt en greep naar haar borsten. Erika hield hem tegen en spartelde zo hard ze kon tegen, maar Carsten was te sterk.

‘Zo’n grietje met rood haar. Heb ik altijd al opwindend gevonden.’

Hij maakte zijn eigen broek los, pakte de zijkant van Erika’s slip en wriemelde hem omlaag. Ze gilte opnieuw. Carsten legde zijn hand op haar mond en duwde haar hoofd opzij.

Erika’s ogen waren nat van tranen. Ze zag nog net hoe een gedaante uit de schaduw vandaan kwam. Nielsen trok een handwapen uit zijn achterzak, spurtte dichterbij en richtte het wapen op Carsten. Net toen hij wat wilde zeggen, klonk een stem door de ruimte.

‘Hè! Ophouden!’ Carsten keek verbaasd op. Friderich Lund, de slungelige maar stoere bassist van Eagle Death, glimlachte om het tafereel dat hij zag: zijn vriend met zijn broek op zijn enkels en een meisje dat op haar rug op een flightcase lag.

‘Ohlala. Onderbreek ik een feestje?’ Hij floot naar Erika, goeie catch! ‘Maak straks maar af waar je mee bezig bent. Eerst werken.’

Carsten keek Erika streng aan, alsof hij verwachtte dat ze hier straks nog steeds op hem zou liggen wachten. Hij trok zijn broek op en deed hem dicht.

‘Jammer. Tot straks, schat’, zei hij en hij liep de ruimte uit.

Geen van beide jongens had Nielsen gezien en de bassist van Eagle Death had Erika onverwacht uit de nesten gered.

Nielsen liep naar zijn nichtje, dat als een lappenpop op de flightcase bleef liggen. Ze huilde met horten en stoten.

‘Hé, rustig maar. Ik ben er. Alles is in orde.’ Hij hielp Erika overeind, veegde snel de tranen van haar wangen en trok haar short weer op

zijn plaats.

‘Ik wist het, hè!’ vloekte Nielsen bij zichzelf. ‘Waarom volg ik mijn buikgevoel niet? Ik moet leren mijn buikgevoel te volgen!’

Erika boog haar hoofd opzij en gaf over. Een cocktail van maagzuur en drank kletterde neer tussen de flightcases. Nielsen hield Erika vast en haar haren bijeen in haar nek, zodat ze zichzelf niet zou bevuilden. Hij duwde haar hoofd tegen zijn borst en troostte haar, terwijl hij haar lichaam met elke snik voelde schudden.

‘Kom. Wegwezen hier. Voor iemand ons ziet.’